

Ετεροτοπικές προσεγγίσεις μέσω διάδρασης του ήχου στο Σύγχρονο Θεατρικό Ντοκιμαντέρ

Με αφητηρία τον χώρο της σύγχρονης μουσικής δημιουργίας, τα ψηφιακά μέσα και οι νέες τεχνολογίες διάδρασης, εμπύθισης και εικονικής χωροποίησης καθώς και οι σύγχρονες τεχνολογίες μηχανικής μάθησης και τεχνητής νοημοσύνης έχουν παρεισφρήσει τα τελευταία χρόνια στο σύγχρονο θέατρο. Οι τεχνικές αυτές που εφαρμόζονται ως επί το πλείστον σε έργα μεικτών μέσων, αδιάλειπτα από την δεκαετία του '60 έως και τις μέρες μας, στον στίβο της πειραματικής και πρωτοποριακής μουσικής δημιουργίας δίνουν ιδιαίτερη έμφαση όχι μόνο στην σύμμιξη οργανικού και ηλεκτρονικού ήχου αλλά και την σύμμιξη ήχου και εικόνας μέσω των προγραμματιστικών περιβαλλόντων διάδρασης. Οι τεχνικές αυτές προσφέρονται για πειραματισμό ιδιαίτερα στην περίπτωση του θεατρικού ντοκιμαντέρ καθώς χρησιμοποιούνται ηχητικά υλικά ιστορικής τεκμηρίωσης και ψηφιακής αφήγησης για την συγκρότηση ιστοριών και γεγονότων με διαφορετικές τεχνικές ερμηνείας των συμμετεχόντων και ηχοτοπίων όπου το πραγματικό συναντάει το φανταστικό. Στην περίπτωση του έργου «Απομνημονεύματα του Κολοκοτρώνη», το εργαστήριο Μουσικής Ακουστικής και Τεχνολογίας, LabMAT, του τμήματος Μουσικών Σπουδών του ΕΚΠΑ ανέλαβε την σύνθεση, ηχητική επεξεργασία και διάδραση του τεκμηριωμένου υλικού όπως προκύπτει από την διήγηση του Κολοκοτρώνη στον Τερτσέτη.

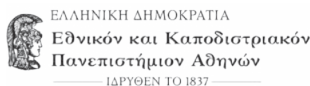
Ο συνθέτης και εκτελεστής, υποψήφιος Διδάκτορας του Τμήματος Μουσικών Σπουδών Τηλέμαχος Μούσας με την υποστήριξη και διαχείριση των ηχητικών ακολουθιών στην ζωντανή παράσταση, επιστημονικού συνεργάτου του LabMAT Κώστα Κατσαντώνη επιτυγχάνει τη διασύνδεση του προηχογραφημένου υλικού πουστηρίζεται στα τεκμήρια της αφήγησης με την διάδραση των ηθοποιών στο χώρο, με εφαρμογή τεχνικών διάδρασης και εικονικής χωροποίησης του ήχου. Τα ηχητικά ντοκουμέντα της διήγησης που αναδεικνύουν μία ετεροχρονισμένη διάσταση της αφήγησης συμπληρώνουν τα ηχοτοπία των ιστορικών γεγονότων. Η πρωτότυπη μουσική που βασίζεται στην ερμηνεία του κλαρίνου ως το παραδοσικό όργανο των κλέφτικων τραγουδιών και η επεξεργασία του με πρωτότυπες τεχνικές μέσω του περιβάλλοντος Max/Msp ανοίγουν ένα δίαυλο επικοινωνίας των μέσων σε μια ετεροτοπική αναζήτηση της ιστορίας. Οι τεχνικές διάδρασης καθιστούν τον πρωταγωνιστή του έργου εκτελεστή των ακουστικών αναμνήσεων όπου με τις επιβλητικές κινήσεις των χεριών του ενεργοποιεί μέσω της Kinect κάμερα ιστορικά ηχοτοπία και ξεχασμένες διαλέκτους (αρβανίτικα) με έναν ιδιαίτερα ενορχηστρωμένο τρόπο: κινήσεις που επιμελημένα επηρεάζουν το τονικό ύψος αλλά και τις εντάσεις καθώς και τα ηχοχρώματα των ηχοτοπίων.

Οι τεχνικές διάδρασης εφαρμόζονται για πρώτη φορά στο θεατρικό ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα και ανοίγουν νέες προοπτικές για την έρευνα στο χώρο του θεάτρου όπου η φωνή, η κίνηση και το βλέμμα των ηθοποιών δύνανται να ενεργοποιήσουν οπτικοακουστικές ακολουθίες που αναδεικνύουν μία άλλη διάσταση του έργου. Ο χώρος της σύγχρονης μουσικής μοιλάζει το σύγχρονο διαδραστικό θεατρικό ντοκιμαντέρ με ψηφιακές τεχνικές και τεχνολογίες που αναδεικνύουν την ιστορική μνήμη αλλά και την πρωτότυπη ερμηνεία μέσω της φωνής, των κινήσεων και της ακουστικής διάδρασης.

Καθηγήτρια Αναστασία Γεωργάκη, Πρόεδρος ΤΜΣ, ΕΚΠΑ
Διευθύντρια του Εργαστηρίου Μουσικής
Ακουστικής και Τεχνολογίας, LabMAT

«Το έργο υποστηρίχθηκε από το Ελληνικό Ίδρυμα Έρευνας και Καινοτομίας (ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ.) στο πλαίσιο της 1ης Προκήρυξης της Δράσης «Επιστήμη και Κοινωνία» «200 Χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση»

LabMAT – Εργαστήριο Μουσικής Ακουστικής Τεχνολογίας του Τμήματος
Μουσικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σύλληψη-σκηνοθεσία: **Μαριάννα Λαμπίρη**

Επιστημονική υπεύθυνος: **Αναστασία Γεωργάκη**

Επιστημονικός συνεργάτης, Ιστορικός: **Χρήστος Χρυσανθόπουλος**

Επιστημονική σύμβουλος Δραματολογίας: **Καίτη Διαμαντάκου**

Επιστημονική σύμβουλος Νέων Μέσων Θεάτρου: **Κλειώ Φανουράκη**

Δραματουργική επεξεργασία - κείμενα: **Ευγενία Αποστόλου,**

Μαριάννα Λαμπίρη, Σοφία Λιάκου, Χρήστος Χρυσανθόπουλος

Σκηνικά: **Δημήτρης Πολυχρονιάδης**

Κοστούμια: **Ιωάννα Τιμοθεάδου**

Μουσική σύνθεση, προγραμματισμός: **Τηλέμαχος Μούσας**

Video Art: **Ιωάννα Σηπλιοπούλου**

Φωτισμοί: **Ελευθερία Ντεκώ**

Φωτογραφίες - Γραφιστικά: **Μαρία Στέφωση**

Βοηθός σκηνοθέτη: **Λένα Υφαντή**

Κατασκευή σκηνικού: **Set Freddy**

Διευθυντής φωτογραφίας: **Κωστής Παπαναστασάτος**

Βοηθοί φωτισμού: **Μαριλένα Ζαπουνίδου, Σοφέλλη Στάικου, Σεβαστή Βλέτση**

Ηχοηψία - Χειρισμός ηλεκτρονικών συστημάτων: **Κώστας Κατσαντώνης**

Βοηθός ηχοηψία: **Βίκτωρ Μαστέλα**

Οργάνωση & εκτέλεση παραγωγής: **Μίνως Νικολακάκης, Ιωάννης Στρατάκης,**

Ιφιγένεια Σηπλιωτοπούλου, Γιώργος Δεδούσης

Επικοινωνία: **Θάνος Μαντζάνας**

Δημιουργία trailer: **Δημήτρης Παντελιάς**

Εκτυπώσεις: **Κάπα Εκδοτική**

Αφισκόλληση: **Birdland**

Ερμηνεύουν: **Μάνος Βακούσης, Ευγενία Αποστόλου,**

Σοφία Λιάκου, Μίνα Τσάμου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ :

για την άδεια χρήσης φωτογραφικού υλικού της συλλογής τους

- Εθνικό Ιστορικό Μουσείο
- Εθνική Πινακοθήκη
- Ίδρυμα Αικατερίνης Λασκαρίδη
- Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών, Γεννάδειο Βιβλιοθήκη και το
- Ίδρυμα Σύλβιας Ιωάννου για την άδεια χρήσης της εικόνας:
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (σχέδιο του Benjamin Mary). Copyright © 2021 Sylvia Ioannou Charitable Foundation, B.2380. Πρώτη δημοσίευση στην έκδοση: Η Ιστορία έχει πρόσωπο (Αθήνα 2020).

- Ελίνα Πάντου
- Αναστασία Τσιγαρίδα
- Γιώργο Κανέλη
- Γεώργιο Καβαδία
- Αλεξάνδρα Σαλαμέτη
- Δέσποινα Σαλαμέτη
- Παρασκευή Κακιού

- Ευάγγελο Παπούλια και το προσωπικό του Μουσείου Ιστορίας Πανεπιστημίου Αθηνών

- «Ancient Kallos» • Στέλλα και Λαμπρινή Σταύρου • Κλεψύδρα Καφέ • Κατερίνα Κουρουμάλου
- Βενετία Μοσχόβου • Μαρία Παπαλάμπρου • Στέλλα Παπαδοπούλου • Κασσιανή Δικαιουλάκου • Βαγγέλη Ασπρογέρακα • Θανάση Μίληση • Ηρακλή Μπέκα • Νίκο Ζάππα
- Δημήτρη Νάκη • Λίντα Στερνιώτου • Πάνο Σταμπόγλη • Λεωνή Γεωργοπούλου • Γωγώ Παπαδοπούλου • Μαρίνα Βογοπούλου • Θωμά Οικονομάκο • Νικολέττα Παπαμίχου
- Άντυ Γιαγκούση • Elena Νικολονα • Σοφία Κουμπλή • Λίτσα Μουτάφη • Κατερίνα Μαυροειδή
- Μαρία Παπατσιμπα • Άμνερικ Πατακιά και Ρεγγίνα.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ένα διαδραστικό θεατρικό ντοκιμαντέρ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

27 ΙΟΥΛΙΟΥ - 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2021

Ώρα 21:15
Είσοδος ελεύθερη

«Είπε την αλήθειαν, όπως την ξεύρεις ή όπως σου φαίνεται»¹

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (1770-1843) αναμφισβήτητα είναι η εμβληματικότερη μορφή της Ελληνικής Επανάστασης. Ένα ιστορικό υποκείμενο και ένα ιστορικό γεγονός σχεδόν ταυτόσημα στην ιστορική κουλτούρα των Ελλήνων. Τη στιγμή που υπαγορεύει τα απομνημονεύματα του στον Γ. Τερτσέτη έχει συνείδηση της σημασίας της αφήγησής του και του αποτυπώματος της στο χρόνο. Ο τίτλος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί παραπλανητικός: *Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836*, η οποία τυπώθηκε μετά το θάνατό του, το 1846. Η υπαγόρευση ξεκίνησε το καλοκαίρι του 1836 και κράτησε δύο μήνες. Μια πυκνή, προφορική αφήγηση, στο χαρτί, για τη ζωή και τα πεπραγμένα του Κολοκοτρώνη στην Επανάσταση με τα ίδια του τα λόγια: τα λόγια ενός ήρωα, καθώς ήδη την εποχή που αφηγείται η αφήγηση και αποδοχή του είναι μεγάλη, πράγμα που δεν ήταν δεδομένο στην πορεία της δραστηριότητάς του.

Πέρα από τα σημαντικά γεγονотоλογικά στοιχεία που μπορούμε να αντλήσουμε για την εποχή γύρω από την Επανάσταση, τα απομνημονεύματα είναι μια σημαντική πηγή για να κατανοήσουμε την «αίσθηση», τα λόγια, τους ήχους, τα συναισθήματα και τις εικόνες σε μια κοινωνία εν κινήσει προς το νεωτερικό κόσμο. Ο Κολοκοτρώνης αναστοχάζεται! Ταξινομεί τη ζωή του στον ιστορικό χρόνο, λέει για την οικογενειακή αντρική παράδοση στα όπλα και στο βουνό, αναφέρει ελάχιστα τη γυναικεία παρουσία, μιλάει για τα λίγα βιβλία που διάβασε, φτιάχνει εικόνες, αφηγείται την άποψή του για όσα έγιναν στη διάρκεια της Επανάστασης, παράγει λόγο για τον «εξωτερικό» εχθρό και τους «εσωτερικούς» αντιπάλους του, μιλάει για τη Γαλλική Επανάσταση και την Ευρώπη. Αφηγείται εκτενέστερα τις νικηφόρες μάχες και αποσιωπά ή μιλά λίγο για τα τραυματικά γεγονότα στα οποία πρωταγωνιστούσε το ίδιο, όπως οι εμφύλιοι πόλεμοι. Μας μαθαίνει λίγα για την εποχή που βρέθηκε στη Ζάκυνθο ως επαγγελματίας στρατιώτης, μια περίοδος η οποία συνδυαστικά με την πρότερη εμπειρία στα όπλα τον διαμόρφωσε ως ξεχωριστό οπλαρχηγό. Αφηγείται μέσα σε ένα ευρύτερο πλαίσιο παραγωγής απομνημονευμάτων στην εποχή του, αλλά και εν μέσω πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων. Οπότε, η αφήγησή του είναι αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης εποχής και μιας ορισμένης αφήγησης μέσα στα πολλαπλά κοινωνικά και πολιτικά συμφραζόμενα του χρόνου, του χώρου και της ατομικής και συλλογικής μνήμης. Αυτές τις διαμεσολαβήσεις είναι αναγκαίο να σκεφτούμε, είτε ως αναγνώστες του απομνημονεύματος είτε ως θεατές της παράστασης της σκηνοθέτριας Μαριάννας Λαμπίρη.

Το θεατρικό ντοκιμαντέρ μπορεί να συνενώσει με έναν δημιουργικό τρόπο το θεατρικό λόγο με τη μεθοδολογία της ιστοριογραφίας. Άλλωστε και το θέατρο και η ιστορία αποτελούν και διαμορφώνουν αφηγήσεις, ενώ παράλληλα διαμορφώνονται μέσα σε αυτές. Το παρόν εγχείρημα από τη μεριά του ιστορικού αποτελεί μια διττή πρόκληση. Αφενός είναι αναγκαίο να καθοριστεί ο τρόπος, τα υλικά και τα αφηγηματικά μοτίβα που θα επιλεγούν με επιστημονικά κριτήρια, ώστε να παρουσιαστεί μια ιστορία και αφετέρου το αποτέλεσμα είναι μια νέα ιστορική πηγή για τη συγχρονία της εποχής παραγωγής του.

Η επέτειος των 200 χρόνων από την Ελληνική Επανάσταση έδωσε μεγάλη ώθηση σε έργα δημόσιας και ακαδημαϊκής ιστορίας και διαμόρφωσε ένα πλήθος πηγών για να καταλάβουμε καλύτερα, πώς αντιλαμβανόμαστε το 2021, τη γενέθλια στιγμή του ελληνικού έθνους. Κάθε έργο φέρει τα χαρακτηριστικά και την αντίληψη των δημιουργών του. Παράλληλα, ανασηματοδοτεί τον ιστορικό χρόνο και ενδεχομένως φτιάχνει μια νέα αφήγηση για το παρελθόν. Η παράσταση «Απομνημονεύματα Κολοκοτρώνη: ένα διαδραστικό θεατρικό ντοκιμαντέρ», με τη χρήση νέων τεχνολογικών μέσων υπό την επιστημονική καθοδήγηση της καθηγήτριας του τμήματος Μουσικών Σπουδών/ΕΚΠΑ, Αναστασίας Γεωργιάκη, αποτελεί ένα νέο-πολυδιάστατο πλαίσιο παραγωγής νοήματος για το παρελθόν και ταυτόχρονα πρόσληψής του. Ο σκηνικός λόγος δεν ακολουθεί εξαντλητικά την αφήγηση του Θ. Κολοκοτρώνη, βασίζεται σε αυτή και παράγεται μέσα από έναν δημοκρατικό και δημιουργικό διάλογο με το σύνολο των συντελεστών της παράστασης. Δεν παράγει μια νέα αφήγηση για την ιστορία του Κολοκοτρώνη, αλλά κατανοεί αυτή ως αποτέλεσμα μιας εποχής. Παρακολουθεί μέσα από τη δική του ιστορία τα υποκείμενα, τους χρόνους και τους χώρους σε μετάβαση. Ο ίδιος εξελίσσεται από υπήκοος, επαναστάτης και μετέπειτα πολίτης. Ο χώρος του μεταβάλλεται από αυτοκρατορία, σε εξεγερμένο έδαφος και μετέπειτα έθνος-κράτος.

Αν αναρωτηθούμε τι αποτύπωμα θέλει να αφήσει το συγκεκριμένο εγχείρημα, το οποίο υποστηρίχθηκε ως ένα πρωτότυπο και καινοτόμο ερευνητικό-καλλιτεχνικό έργο από το Ελληνικό Ίδρυμα Έρευνας & Καινοτομίας (ΕΛΙΔΕΚ), η απάντηση θα είναι σε πληθυντικό αριθμό. Το προσδοκώμενο αποτύπωμα είναι πολλαπλό και πολυδιάστατο ανάλογο του αριθμού των συντελεστών και των θεατών της παράστασης. Αφήνοντας εσείς την καρέκλα του θεατή και εμείς την ταυτότητα του συντελεστή, ας αναρωτηθούμε, επιπλέον, για όσα δεν αφηγήθηκε αυτή η παράσταση. Για όσα δεν αφηγείται η ιστορία.

Χρήστος Χρυσανθόπουλος, ιστορικός

1. Μια πρόταση από τα επιχειρήματα του Τερτσέτη για να πείσει τον Κολοκοτρώνη να του εμπιστευτεί τα απομνημονεύματά του.

Στον τόπο που ζούν τα όνειρα ξεκίνησε η συνάντησή μου με τον Κολοκοτρώνη. Μιά οπτασία, ένα όραμα, μία πνευματική συνάντηση που συνθέτοντας θέλησα να μεταφέρω στη σκηνή και να μοιραστώ μαζί σας.

Μαριάννα Λαμπίρη

Ανατέμνοντας και συνομιλώντας με την Ιστορία μέσα από τις ιστορίες του και για τον Κολοκοτρώνη

Στα ίχνη του «ιστορικού δράματος», που ήδη κατά τον 19ο αιώνα στηριζόταν συχνά σε μεγάλο βαθμό σε ιστορικές πηγές, το θέατρο των πρώτων δεκαετιών του 20ού αιώνα, στη Γερμανία και αργότερα στις Ηνωμένες Πολιτείες, επανέρχεται στην αναζήτηση και την αξιοποίηση του πρωτογενούς «αυθεντικού» υλικού, προκειμένου να ενισχύσει την κριτική λειτουργία της θεατρικής δράσης και την παρεμβατική δύναμή της πάνω στην πολιτική και κοινωνική επικαιρότητα. Σε αντίθεση με το κυρίαρχο —και θεωρούμενο από ιδεαλιστικό έως απολιτικό, συμβατικό έως παθητικό, συμβιβαστικό έως χειραγωγητικό— θέατρο του μύθου και της μυθοπλασίας, του οποίου ωστόσο αξιοποιεί ως έναν βαθμό τις δραματικές τεχνικές, το «θέατρο-ντοκουμέντο» ανθεί κυρίως από τη δεκαετία του '50 και εξής παγκοσμίως, παράλληλα με μια ευρύτερη καλλιτεχνική διάχυση των στοιχείων και των τεχνικών «ρεπορτάζ» και «ντοκιμαντέρ» στο μυθιστόρημα, την ποίηση, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο.

Υπό την επιρροή των Μέσων και του αυξανόμενου καταγισμού τους σε — αντιφατικές ή αποκαλυπτικές, κατευθυνόμενες ή ανεξάρτητες— πληροφορίες, το θέατρο-ντοκουμέντο ενεργοποιεί ταυτόχρονα τις μιντιακές και τις δραματικές τεχνικές για να συγκροτήσει ένα σκηνικό «κολάζ», όπου αυτοβιογραφικά στοιχεία (ημερολόγια, απομνημονεύματα, επιστολές, σημειώσεις, συνεντεύξεις, άλλες προφορικές μαρτυρίες) διασταυρώνονται με ιστορικές πηγές (επιστημονικές έρευνες, βιβλία, πρακτικά συνεδριάσεων, ειδήσεις και άρθρα από τον Τύπο), «εικονογραφώντας» την πολλαπλότητα των αφηγηματικών φωνών, επαναπροσδιορίζοντας τα γεγονότα και, ταυτόχρονα και, ενθαρρύνοντας τον σύγχρονο διάλογο τεκμηρίωσης από πλευράς θεατών, δημιουργών και συμμετεχόντων. Η αξιοποίηση της κινηματογραφικής και ερευνητικής γλώσσας του ντοκιμαντέρ-στο-θέατρο, η οποία θεμελιώθηκε στη διεθνή θεατρική σκηνή στον 20ό αιώνα, μεταμορφώνεται στον 21ο αιώνα σε ψηφιακές και διαδικτυακές γραφές, οι οποίες φέρνουν ξανά στο προσκήνιο τον διάλογο κινηματογράφου-θεάτρου, αλλά και «ζωντανής και διαμεσολαβημένης παράστασης». Το θέατρο-ντοκουμέντο στην Ελλάδα συναντά στην post-covid 19 εποχή έναν ανοιχτό ψηφιακό, σκηνικό διάλογο, Ιστορίας, Αφήγησης, Θεάτρου, Ψηφιακών και Web 2.0. Τεχνολογιών.

Σε αυτό το πλαίσιο, η παράσταση *Απομνημονεύματα Κολοκοτρώνη: ένα διαδραστικό θεατρικό ντοκιμαντέρ* συνδυάζει, δραματουργικά και σκηνικά, μεικτές τεχνικές θεάτρου-ντοκουμέντο, ηχητικής εγκατάστασης και ηχοτοπίων, σύγχρονης θεατρικής performance και ψηφιακής αφήγησης. Κύρια βάση της αποτελούν μεγάλα αποσπάσματα από την ιστορική αφήγηση που υπαγόρευσε ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στον πολιτικό, συγγραφέα, ποιητή, νομικό και αγωνιστή της Επανάστασης Γεώργιο Τερτσέτη με τίτλο: *Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836*, η οποία δημοσιεύτηκε μετά τον θάνατό του οπλαρχηγού. Στον βασικό αυτόν «κειμενικό κορμό» της παράστασης ενοφθαλμίζονται σπαράγματα από τα *Απομνημονεύματα* του Κανέλλου Δεληγιάννη, καθώς και επινοημένες (devised) παρεμβάσεις των ίδιων των ηθοποιών, ενώ όλο το εγχείρημα, εξαρχής μέχρι τέλους, στηρίζεται σε μια εκτενή επιστημονική βιβλιογραφία για την ιστορία της ελληνικής Επανάστασης, για τις ιδεολογικές προσεγγίσεις της και τις λογοτεχνικές/καλλιτεχνικές αναπαραστάσεις της.

Οι ψηφιακές τεχνολογίες εντάσσονται λειτουργικά στη δραματουργία και οι τεχνολογίες της εικόνας και του ήχου μεταμορφώνονται σε προεκτάσεις της σκέψης και της δράσης του πρωταγωνιστή Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Τα διαδραστικά εργαλεία επεξεργασίας της φωνής του ήρωα, οι ηχητικές εγκαταστάσεις σε συνδυασμό με τις σκηνικές προσεγγίσεις live-filming και το δημιουργικό οπτικοακουστικό υλικό, ενισχύουν τη διάδραση των θεατών με την ιστορία και μεταμορφώνουν το ιστορικό παρελθόν σε ένα παροντικό «σύμπαν», κατά το οποίο η δράση του Κολοκοτρώνη συνομιλεί με πρόσωπα και καταστάσεις από το ιστορικό παρόν και το μέλλον, σχετικά με τον ρόλο του στα στρατιωτικά γεγονότα, όσο και με τη μετέπειτα στάση και επίδρασή του στις πολιτικές εξελίξεις του νεοσύστατου ελληνικού Κράτους. Με τον τρόπο αυτό, στόχος και ευχή της παράστασης είναι να προκαλέσει, μέσω των διασταυρούμενων μικρο-ιστοριών, μια αίσθηση πολλαπλής αισθητηριακής και στοχαστικής «εμβύθισης» —έστω πρόσκαιρης και αποσπασματικής— του θεατή στη μεγάλη Ιστορία. Αυτή που δεν έχει γραφτεί ακόμη ή μπορεί να μη γραφτεί ποτέ, που τελεί σε διαρκή εκκρεμότητα και πάνω στην οποία δεν μπορούμε παρά να επιζητούμε, έστω επί ματαίω, να διευρύνουμε την πρισματική κατά το δυνατόν οπτική μας.

Καίτη Διαμαντάκου
Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Κλειώ Φανουράκη
Επίκουρη Καθηγήτρια

Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Ε.Κ.Π.Α.